

Yamalı Gömleğim Kan Kırmızı

— Kazım Gök · 05 Kasım 2021

Sevmek için emeklerken daha
Etimin üstüne
Kar beyazı iliksiz deri gömleğimi giydim

Çay filizi uykumu demledi
Bir bardak düş yudumladı
Gecenin kulağına güneşi fısıldadı kalemim
Başını iki elinin arasına aldı ay
Döktü gözlerinden yıldızları
Tavşan kanı yağmur şair sandı beni

Öksüz çiçeklerin
Kırışık anne acılarını ütöledi
Boynu bükük yetim sümbüllerin
Ateşli baba kırıklarına
Buzdan alçı sardı kalemim
Esirgenmemiş çocuklar da şair sandı beni

Hiç öpülmemiş yanak yaralarına
Kiraz derisinden dudak yaptı
Gamze dolusu umut döktü kalemim
Kismetsiz yüzler de şair sandı beni

Geleceğe kanat çırpı kalemim
Güvercin hüznünde sustu geçmiş
Kum saatinden düşen zamanda şair sandı beni

Kalemimin ucundaki pınar yerine
Önünüze köpürmüş kuraklığı akıtan
Bu biçareyi
Bir yudum şiir isteyen sizler de şair sandınız

Yanıldınız
Oysa ben

Elindeki kara tahtadan adımı silen
İlhamımın çevirdiği zımpara taşına
Hasretin her öđle saatinde
Mısraların kafiyesini yaslayıp
Uđuldayan hüzünler arasında
Alın teri sivri şiirleri
Vücuduna damlayan bir divaneyim

Her hecenin bir yerini yırttığı
Yamalı gömleğim şimdi kan kırmızı